

O ĽUDSKOSTI

Putá krehké ako motýlie krídla a pevnejšie než skala. Dajú sa jednoducho vytvárať, ale aj ľahučko roztrhnúť. Pre nás sú cenným pokladom života.

Prvotný takýto vzťah je v rodine. Teplo, pohodlie domova a kruh najbližších. Pomysleli by sme si, že viac nepotrebujeme, tu naše srdce ovládne zvláštny pocit. Chceme viac. Túžime po ďalších vzťahoch.

Kamarátstvo! To je pre nás to pravé! Tráviť svoj voľný čas s tými, ktorých máme radi. Kopec zábavy, porozumenie. No stále nemáme dosť. Vtom prichádza na rad láska. Krásny, úžasný dar pre naše srdiečko. Zahreje aj poteší. Tak sme neustále súčasťou medziľudských vzťahov.

Zrazu sa objaví prekážka. Zmetie šťastie ako zrnko trávy, ktoré už nikdy nevyrastie. Zničí reťaze, ktoré nás všetkých držia pokope. Krutá pani závišť, zloba, za ňou boj o moc a celá ich armáda. Útočia na každého. Prečo? Ako to, že im takmer vždy podľahneme? Čo robíme zle? Necháme ich vstúpiť medzi nás a oni nám potom začernia myseľ, všetko zničia, premenia na prach. Nedajme sa! Obráňme, čo je každému srdcu drahé. Každý deň v správach vidím tú hanobenú realitu. Je sprevádzaná roztržkami, nezrovnalosťou medzi ľuďmi, nenávisťou. Kto za to môže? Iba závišť? Pravda, že nie! Temná ľudská myseľ je pohltená povrchnosťou a neúprimnosťou. Bojíme sa hovoriť pravdu? Nevedomujeme si však, že lož ublíži ešte viac. Tu by sa mala objaviť pomocná ruka. Sľečna Tolerancia. Zaiste nám ukáže správnu cestu. Ako prvé bude - vážiť si svoju rodinu, nasleduje ceniť si kamarátov a priateľov a nakoniec - udržiavať lásku, starať sa o ňu a vytvárať ju.

„Je krásne spolu mlčať, krajšie je len spolu sa smiať,“ povedal Friedrich Nietzsche. Áno, skutočne, sme sa spolu a pridajme k tomu trošku porozumenia. Spevák skupiny Depeche Mode Dave Gahan raz riekol: „Drž ma za ruku, zavri oči, cháp, ...“ Venujme sa sebe navzájom aspoň trochu.

Najviac porozumenia vyžadujú podľa mňa starí a chorí ľudia. My sme tu aj preto, aby sme ich vypočuli. Raz mi jeden starý pán na praxi povedal: „Zdravotník by mal mať zlaté srdce, nosiť ho v dlaniach, rozdávať. Pretože starých a chorých netreba ľutovať, treba im pomáhať.“

Zamyslíme sa všetci nad sebou. Koľkí z nás sú takí? Len málokto. Skúsme niečo málo z vľúdnosti. Zahodíme zlé vlastnosti za chrbát. Nerobme iným to, čo nechceme, aby robili oni nám! „Osamelo nedôjde človek nikdy k cieľu a útechou nešťastných je mať priateľov.“ Predsa len, najobvyčajnejšie veci sú popretkávané spoločnými nitkami, ktoré nás viažu k sebe.

A NIEČO OD TÝCH, KTORÝCH MÚZA NEFAULUJE, ALE IBA KOPE ...